

## [From.]

Sydgrænse, og vi, der boede Syd for den, stod i den samme Kamp for vor Tilværelse som Danske. Jeg er gammel nok til at huske, hvad den direkte Støtte fra Moderlandet betød for os, og jeg føler mig mere og mere overbevist om, at den moralske Støtte, der ligger i selve Moderlandets Holdning, nu om muligt vejer endnu tungere til. Jeg takker derfor den højtærede Statsminister, naar han giver dette Udtryk i de 4 Punkter i hans Finanslovtale af 10. Januar 1946, Sp. 1643. Den Politik, som disse 4 Punkter er Udtryk for, viser klart og tydeligt, at Danmark ikke nærer imperialistiske Hensigter. Vi vil ikke erobre tysk Jord. Vi vil ikke indlemme andre Mennesker i vort Land end dem, der vil til os af egen fri Vilje og — saa føjer vi endda til: i saa Fald kun, naar vi har den tilbørlige Sikkerhed for, at deres Afgørelser ikke hviler paa en Konjunktur. Det betyder, at vi ikke tiltvinger os en Fordel for vore egne Interesser paa Grund af Tysklands Nødssituation, men kun kræver Ligestilling for begge Parter. Dette maa efter min Mening være et stærkt Standpunkt. Det er Udtryk for en Politik, der kan holde, og jeg føler mig overbevist om, at det store Flertal af det danske Folk staar bag ved den. Nu kan man tillægge en Gallupundersøgelse stor eller lille Betydning — det skal jeg slet ikke blande mig i —, men de Resultater, som Gallupundersøgelsen forudsagde angaaende Valgets Udfald, var dog ikke helt gale, og jeg kan ikke lade være i denne Forbindelse at pege paa, at netop den Gallupundersøgelse, som blev offentliggjort forleden, viste, at det endda i fuldeste Maal var Tilfældet, hvad jeg her siger, at det store Flertal af det danske Folk staar bagved Statsministeren og Regeringen i dens sydslesvigske Program. Selv om Regering og Rigsdag i Henhold til Grundloven ikke er bundet af Hensynet til Befolkningens Ønsker, maa det dog være en Tilfredsstillelse for en Mindretalsregering, at dens Politik paa dette vigtige Omraade netop er i Overensstemmelse med det store Flertal af det danske Folk.

Nu er Forholdet jo dette, at i de sidste Maaneder er der af de britiske Myndigheder foretaget visse Lempelser, som har bevirket en kolossal Vækst i det danske Arbejde der-

nede, en Udvikling, der overtræffer selv de mest optimistiske Forventninger. Danske Gudstjenester har en Tilslutning som aldrig før, danske Skoler skyder op som Paddehatte, for Øjeblikket er der over 60, og i de Skoler, der er kommet i Gang, er der for de flestes Vedkommende langt flere Børn end de officielt tilmeldte. „Flensborg Avis“ er nu naaet op paa 28 500 Eksemplarer, og har maattet lukke for Tilgangen paa Grund af Papirmangel. Den slesvigske Forening har pr. 1. Januar ca. 12 000 Medlemmer indtegnet i sit Kartotek, et Tal, der er steget meget væsentligt siden. Paa mindre end en Maaned er der fra det danske Generalsekretariat udleveret mere end 12 000 Anmeldelsesblanketter, og man er godt paa Vej med det næste Oplag paa 10 000.

Nu er Spørgsmaalet saa, om alt dette er noget holdbart, noget, man kan bygge en Politik paa. Det er der selvfølgelig ingen, der kan svare paa i Dag, og derfor siger den højtærede Statsminister ogsaa i Punkt 2, at en Afstemning i Dag ikke skal være afgørende for, hvorvidt Sydslesvig skal høre under Danmark eller ej.

Men jeg vil heroverfor gerne pege paa, at lige saa farligt det vilde være at bygge vor Politik paa en Konjunkturbevægelse, lige saa farligt vilde det være at betragte alt det, der nu sker dernede, som Udslag af Opportunisme, og derfor benægte dets Værdi. Jeg kan udmærket følge de ærede Medlemmer, der stiller det saadan op, at de Mennesker, der har været tyske hele deres Liv, ikke pludselig kan blive danske. Det tror jeg heller ikke paa. Det, der for mig er Hovedsagen, er, at naar der i Sydslesvigs Befolkning er et saa levende og kraftigt Ønske om en Orientering mod Nord, maa det være Danmarks Sag at støtte og hjælpe den af al vor Magt og al vor Evne, og det maa være vor Pligt at sørge for, at det sker paa et retfærdigt Grundlag over for saavel Tyske som Danske. Det er en ærlig Sag, hvis man ikke tror paa en Udvikling i dansk Favør, men selv om man ikke gør det, vilde jeg dog mene, at alle Rigsdagens Partier maa kunne enes om, at hvis de dernede selv tror paa deres Sag, bør de ogsaa have en fair Chance for at føre den igennem. Det vil i hvert Fald betyde, at vor Samvittighed vil være i Orden over for vore Landsmænd dernede. Saa har vi lagt Sagen i deres egne